

turforslag og om forholdene i udlandet, som er sendt til folketinget forud for lovforslagets fremsættelse.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til kapitel 1. Almindelige bestemmelser om spredning og fordeling af lyd- og billedprogrammer.

Til § 1.

Bestemmelserne i denne paragraf fastlægger, hvilke institutioner m. v. der har ret til at sprede radio- og fjernsynsprogrammer ved hjælp af radioanlæg (= trådløs udsendelse) i landsdækkende, regionalt eller lokalt omfang.

Til stk. 1.

Bestemmelsen fastslår en eneret for Danmarks Radio ligesom den hidtidige lovs § 1. Eneretten skal dog ses med de modifikationer, der følger af stk. 2 og 3, og som er nye i forhold til den hidtidige retstilstand; dvs. at Danmarks Radio herefter har eneret til at udsende landsdækkende radio- og fjernsynsprogrammer til almenheden og til at udsende regionale fjernsynsudsendinger. De sidstnævnte udsendinger er hidtil kun forekommet i nogle få tilfælde, således ved kommunalvalgene i 1973. Med hensyn til mulighederne for trådløse lokale radio- og fjernsynsudsendinger bemærkes, at Danmarks Radio ikke uden særlig tilladelse efter stk. 3 vil kunne gennemføre sådanne udsendinger.

Efter bestemmelsen i § 1, stk. 1, har Danmarks Radio en eneret til at foretage trådløs spredning af lyd- og billedprogrammer til almenheden. Udtrykket »billedprogrammer« omfatter – ud over levende og faste billeder – også kortfattede skriftlige meddelelser og simple figurer opbygget af bogstaver, tal og grafiske elementer. På det sidstnævnte område, som almindeligvis går under betegnelsen teletekst, er der i de senere år sket en teknisk udvikling, som gør det muligt at bringe teletekst i betydeligt omfang.

Danmarks Radio har i sommeren 1977 anskaffet og installeret et forsøgsanlæg med en kapacitet på 55 sider. Siden september sendes 35–40 sider over landets sendernet, foreløbigt begrænset til den periode, hvor der sendes TV-prøvebilleder. Siderne viser diverse eksempler på programoversigter, vejrmeldinger, meddelelser, tabeller, kurver etc. i et forsøg på at finde systemets egenskaber og begrænsninger. Informationen opdateres ikke regelmæssigt.

Udsendingernes formål er i øvrigt at fastlægge distributions- og sendernetets egenskaber, udbredelsesforhold og kvaliteten af diverse antenneanlæg, herunder specielt fællesantenner. Til dette formål har Danmarks Radio og generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet hver indkøbt 15 modtagere, som vil blive fordelt på udvalgte positioner over landet.

Forsøgsresultaterne er endnu få, men lovende. Umiddelbart forventes ikke større problemer og teoretisk kunne forsøgsanlægget benyttes i en egentlig teletekst-tjeneste. I praksis vil et anlæg med en større sidekapacitet og en forenklet betjening dog være påkrævet. I denne forbindelse bemærkes, at teletekst-specifikationerne endnu ikke er international standard, men at de er opstillet i England og følges af de lande, som har indledt forsøg. Den maksimale kapacitet for Danmarks Radios teletekstsistem ligger på omkring 100–150 sider. En udbygget drift af teletekst skønnes at ville koste 0,25 pct. af licensindtægten.

På baggrund af teletekstudviklingen og de af Danmarks Radio foranstaltede forsøg har ministeriet for kulturelle anliggender overvejet at præcisere Danmarks Radios eneret efter § 1, stk. 1, således at eneretten på teletekstområdet kun kom til at omfatte teletekst, som indgår som et naturligt supplement til Danmarks Radios almindelige programvirksomhed som f. eks. programtekstning, programoversigter, sportsresultater, vejrudsigter og lign.

Ministeriet finder imidlertid, at en nærmere stillingtagen til, i hvilket omfang Danmarks Radio på længere sigt bør være eneberettiget til at udsende teletekst, må afvente undersøgelserne i det udvalgte, som i nær fremtid forventes nedsat af statsministeriet med henblik blandt andet på en generel kortlægning af problemerne omkring udnyttelsen af den nye teletekstteknik.

Til stk. 2.

Som omtalt i de almindelige bemærkninger og mere udførligt behandlet i bemærkningerne til kapitel 3 er det hensigten at omdanne Danmarks Radios hidtidige distriktsradioer til selvstændige offentlige institutioner. Disse regionalradioer skal hver for sig have eneret til at sende radioprogrammer til almenheden inden for vedkommende region. Tilsammen dækker regionerne hele landet, men da der kun er 8 regioner imod 14 amtskommuner (samt Københavns og Frederiksberg kommuner), falder en region i nogle tilfælde sammen med ét amt, i andre tilfælde med flere amter. Det